

sielle Stilling have adskillige ærede Talere peget paa nye Skatter og i denne Forbindelse nævnt en Forhøjelse af Jernbanetaksterne. Jeg vil i Tilslutning til det ærede Medlem for Skanderborg Amts 4de Valgkreds (P. T. Nielsen) udtale, at jeg ikke anser en Forhøjelse af Jernbanetaksterne for en forhøjet Skat. Hvis det i det hele for at skaffe Balance paa Jernbaneregnskabet, for at vi kunne faa en passende Forrentning af den Kapital, der er anbragt i dem, bliver nødvendigt, som det tegner til, at forhøje Taksterne, vil jeg anbefale en Forhøjelse af Taksterne paa de længere Rejser; jeg tror dog i denne Forbindelse at turde nævne, at navnlig i den sidste Tid har der vist sig en ganske betydelig Fremgang i Statsbanernes Indtægter.

Et andet Middel, der ogsaa er anvist som praktisk til at skaffe Balance paa Statsregnskabet, og som jeg fuldt ud kan give min Tilslutning, er Sparsommeligheden. Hvor vidt den Kommission, der er nedsat, kan komme paa dette Omraade, er det i Øjeblikket vanskeligt at have nogen begrundet Mening om, men en Ting vil jeg tillade mig at anbefale, og det er, at Flertallet af dette Ting standser med at paabegynde nye store Millionforetagender, saa længe vi ikke have Raad dertil. Vi, der i sin Tid stemte mod Anlægget af en Jernbanebro ved Masnedø, have vist i Gerning, at vi ikke, saa længe vi have en saa vanskelig finansiel Situation, ville være med til at grundlægge store Millionudgifter. Endvidere vil det være nødvendigt og formaalstjenligt at lade være i Øjeblikket at oprette nye store og lønnede Embeder og ligeledes at lade være at give Lønnings-tillæg til dem, som i Forvejen have god Løn. Hvis Flertallet af dette høje Ting kunde blive enig om dette, vilde jeg ogsaa paa det givne Tidspunkt betragte det som et Fremskridt. Der er mange store og vigtige Opgaver, som vente paa Løsning. Det værste ved dem alle er, at der kræves Penge. Men i Henhold til en Udtalelse af den højtærede Konseilspræsident forleden vil jo en Del af disse Reformer, som ere paatrængende nødvendige, blive forberedt saaledes, at naar vi faa Raad til det, ville de blive ophøjede til Lov, saafremt Tingenes Flertal give deres Tilslutning. Et af disse Spørgsmaal, som efter min Mening trænger sig haardt paa til Løsning, og som der alt af flere ærede Medlemmer saavel som af flere af de højtærede Mini-stre er fremkommet Udtalelser om, er Spørgsmaalet om en almindelig Folkefor-

sikring. Det er en Ordning, som saavel af de kommunale Autoriteter som af Befolkningen trindt omkring kræves med megen Vægt til Afløsning af den nugældende Lov om Alderdomsforsørgelse. Alle vare jo, da vi i sin Tid fik dette Forslag ophøjet til Lov, enige om, at den var et betydeligt Fremskridt i demokratisk Retning, men det viser sig, at skønt Stat og Kommune i Øjeblikket give en halv Snes Millioner aarlig ud dertil, virker denne Lov ikke fuldt ud retfærdigt alligevel. Der er adskillige Tilfælde, hvor den virker demoraliserende. Vi høre undertiden denne Udtalelse fremsat: Bare vi kunne faa det til at gaa, til vi blive 60 Aar, saa kunne vi leve af vor Alderdomsforsørgelse. Men det var dog ikke Meningen med Alderdomsforsørgelsesloven, at den skulde være en Sovepude for saadanne Folk. Vi høre mange, særlig blandt Landarbejderne, efter at de have kæmpet haardt i mange Aar for at skaffe det nødvendige til deres eget og Familiens Ophold, udtale sig som saa: Nej, saa længe vi selv kunne skaffe det nødvendige, ville vi dog ikke forlange Hjælp til os selv og Familien. Det er den Slags Arbejdere, som jeg betragter som Samfundets Kærne. Det er dem, der er Arbejdsveteraner, og det er dem, som bør hjælpes, og som ingen Hjælp faa efter den nugældende Lov om Alderdomsforsørgelse. Kunde vi naa frem til, hvad jeg haaber, navnlig efter den højtærede Indenrigsministers Udtalelser, at den nedsatte Kommission snart vil ende sit Arbejde, og at der ud af dette Arbejde kom det Resultat, at vi snart fik et brugeligt Forslag forelagt om en almindelig Folkeforsikring, vilde netop en stor Del af Samfundets Borgere kunne faa Gavn af den, naar de bleve gamle, og enhver vilde i den Tid, han har sin fulde Arbejdsevne, kunne bidrage til, at han i sin Alderdom kunde faa sit Udkomme. Det er at pleje Princippet Hjælp til Selvhjælp, og det er et Princip, som efter min og mange andres Mening bør fremmes i allerhøjeste Grad. Det højner Moralen og styrker Selvopholdelsesdriften hos de enkelte Samfundsborgere, og det trænge vi haardt til.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) nævnede Spørgsmaalet om Hjælp til ubemidlede, faderløse Børn. Det er et Spørgsmaal, som meget haardt trænger til en Løsning, navnlig siden vi have faaet en Lov, hvorved der ydes Hjælp til ubemidlede Børn, der ere fødte udenfor Ægteskab. Thi det vil nu kunne indtræffe, at en Enke med en Flok Børn i Ægte-